

Спецвипуск

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ДУМАЄМО · БОРЕМОСЯ · ЖИВЕМО

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 25 жовтня 1984 року

№ 128 (3479).

Ціна 2 коп.

АНОНС

Пліч-о-пліч зі старшими на найвідповідальніших ділянках суспільного виробництва трудяться сьогодні молодь, переймаючи досвід, доповнюючи його, продовжуючи і розвиваючи славу історію нашого народу. Пліч-о-пліч ідуть сьогодні радянські юнаки та дівчата і у лавах борців за мир на Землі.

Антивоєнний рух на планеті давно не знав такого розмаху. Наші ідейні противники намагаються зменшити його роль, розколоти і підірвати. Але рух проти небезпеки ядерної війни перетворився сьогодні у вагомий політичний фактор сучасності. З ним не можуть уже не рахуватися політики Заходу. Буржуазні ідеологи сучасності все активніше роблять ставку на молодь, розуміючи, що за нею майбутнє. Ідейна переконаність, почуття колективізму, патріотизму, почуття священої любові до Батьківщини нашої молоді не раз доводили, що будь-які сироби Заходу заволодіти розумом і серцем радянської молоді безперспективні.

Формування марксистсько-ленінського світогляду, виховання активної життєвої позиції у юнаків і дівчат, їхня участь у боротьбі за мир стануть основними темами спецвипусків «Думаємо. Боре́мось. Живемо», перший номер якого ти одержав сьогодні, дорогий друже!

Тож чекаємо ваших відгуків, порад, пропозицій. Запропоновані вами теми, адреси відряджень журналістів допоможуть зробити спецвипуск цікавим.

ЦЕ ХВИЛЮЄ ВСІХ НАС

Проблеми, про які говорив у своїх відповідях на запитання керівника московського бюро американської газети «Вашінгтон пост» Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР К. У. Черненко, хвилюють сьогодні всіх чесних людей світу — це питання війни і миру. Значною мірою вирі-

шення їх залежить від взаєморозуміння і взаємовідносин двох наших країн. Керівник нашої держави ще раз закликає світ, що ми готові сісти за стіл мирних переговорів з американською адміністрацією. Але з тією умовою, коли вони будуть чесними, безкомпромісними і принциповими з боку партнерів.

Ми, молоді механізатори, гордимось мудрою миролюбною політикою нашої партії, цілком підтримуємо і розділяємо її. І відповіддю на турботу партії є наша праця. Ефективне використання техніки і робочого часу допомогло нашому КМК вчасно закінчити збирання кукурудзи.

С. ПРИТУЛА,
ланковий КМК кукурудзозаводів колгоспу імені Енгельса Устинівського району.

XII-МОСКВА-1985

3 історії фестивального руху

З самого початку фестивалний рух з усією очевидністю доводив, що зустрічі прогресивної молоді служать справі миру і розрядки міжнародних відносин.

■ 1947 р. Прага. 25 липня тут відкрився I Всесвітній фестиваль молоді і студентів. Сюди з'їхалося 17 тисяч юнаків і дівчат із 71 країни. Уперше тут прозвучав широко відомий тепер Гімн демократичної молоді.

■ «Багаття дружби», X Всесвітній студентський ігри стали найбільш яскравими подіями II Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у столиці Угорщини Будапешті 1949 року. Тут були присутні представники 90 країн світу.

■ III Всесвітній фестиваль проходив у Берліні 1951 року. Сюди приїхали 26 тисяч делегатів із 104 країн світу. Найбільша політична акція III фестивалю — демонстрація проти загрози нової війни, проти західнонімецького мілітаризму.

■ 1953 року посланців молоді світу зустрічав Бухарест. 30 тисяч делегатів представляли молодь 111 країн світу.

■ V Всесвітній фестиваль проходив 1955 р. у Варшаві. У дні фестивалю виповнилося десять років з дня вибуху атомної бомби в Хіросімі. В Освенцімі відбулася маніфестація делегатів фестивалю. На весь світ прозвучали слова заклику «Хай мирним буде небо над кожною країною!».

■ VI Всесвітній фестиваль молоді і студентів. Москва, 1957 рік. Сюди приїхали 34 тисячі юнаків і

(Закінчення на 3-й стор.)

ЧЕКАЄМО ТЕБЕ, ФЕСТИВАЛЬ!

Менше року залишилось до XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві, і слово це — «фестиваль» все частіше повторюється на різних континентах Земної кулі. Прогресивна молодь планети активно готується до майбутнього форуму, на лозунгах якого буде написано: «За антиімперіалістичну солідарність, мир і дружбу!». Тепер, коли з вини імперіалізму надзвичайно ускладнилась міжнародна обстановка, коли Західна Європа, нашіпгована найновішими американськими ракетами, перетворюється в ядерний полігон Пентагону, коли стривожені погляди людства приковують до себе «гарячі» точки землі — Ліван, Нікарагуа, Сальвадор, — виникає особлива необхідність у тому, щоб широкі маси молоді об'єднали свої зусилля в боротьбі проти загрози ядерної, термоядерної катастрофи.

Читачам «Молодого комунара» пропонувалась анкета «Голос миру і дружби». Сотні молодих виробничників, службовців, учнів і студентів заповнили її, розповіли, як вони готуються зустріти фестиваль.

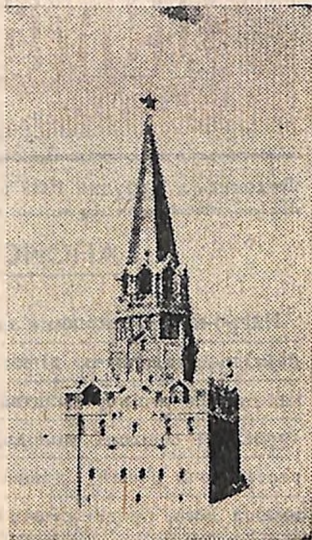
Віктора Панкратьєва, групкомсорга КМК електромонтажників Олександрійського заводу «Автоштамп», ми попросили заповнити її символічно — без аркуша паперу і олівця, а у безпосередній розмові. Сьогодні і пропонуємо її вашій увазі, шановні читачі.

КОР.: Ми знаємо, що молодь шахтарської Олександрії гарячим схваленням і новими здобутками у труді зустріла звістку про проведення XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у столиці нашої Батьківщини місті-герої Москві. На сьогоднішній день комсомольці і молодь вашого міста в позаурочний час та на суботниках заробили і перерахували у фонд фестивалю 8668 карбованців. Давайте, відповідаючи на запитання анкети

труд, освіту, на життя під мирним небом. За це — за мирне небо над моєю Батьківщиною, за щасливе дитинство своєї доньки, усіх дітей планети ми будемо боротися, не жаліючи сил».

КОР.: — Вікторе, наступне запитання: «Як ви і ваші товариші зустрічаєте фестиваль? Який ваш внесок у боротьбу за антиімперіалістичну солідарність, мир і дружбу між народами?».

В. П.: — Наш комсомольсько-моло-

ГОЛОС МИРУ І ДРУЖБИ

1. Що б ви сказали з трибуни XII Всесвітнього фестивалю молоді та студентів?

2. Як ви і ваші товариші зустрічаєте фестиваль?

3. Який ваш внесок у боротьбу за антиімперіалістичну солідарність, мир і дружбу між народами?

НАША АДРЕСА: 316050,
м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУ-
НАЧАРСЬКОГО, 36, РЕ-
ДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МОЛО-
ДИЙ КОМУНАР».

«Голос миру і дружби» зупинимось більше на тому, який внесок у цю справу робить ваш колектив. Але для початку, Вікторе, будь ласка, кілька слів про себе.

В. П.: На заводі «Автоштамп» працюю третій рік, прийшов сюди одразу після служби в армії. Заочно навчаюсь в КІСМі. Товариші по бригаді уже вдруге обирають мене своїм комсомольським ватажком.

КОР.: Спасибі. І так, що б ви сказали з трибуни XII Всесвітнього фестивалю молоді та студентів?

В. П.: — Нам, представникам радянської молоді близька боротьба мільйонів наших ровесників, що живуть у країнах капіталу і відстоюють свої права на

діжний активно включився в ударну вахту на честь 40-річчя Перемоги і XII фестивалю молоді і студентів. Участь у ній для мене і моїх товаришів — це логічне продовження огляду трудових досягнень молоді до 60-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, участі КМК у соціалістичному змаганні. До речі, наш колектив неодноразово виходив переможцем соцзмагання на підприємстві, серед комсомольсько-молодіжних міст. Ось і за підсумками минулого року ми були другими серед підприємств електрометалургійної промисловості міста. План щорічного виконуємо на 115—120 процентів.

(Закінчення на 3-й стор.)

XII-МОСКВА 1985

3 історії фестивального руху

(Закінчення. Поч. на 2-й стор.).

дівчат із 131 країни. На фестивалі пройшла півмільйонна маніфестація молоді за мир, відбулося 20 студентських семінарів.

■ VII Всесвітній фестиваль молоді і студентів проходив у капіталістичній країні. Австрія, Відень, 1959 рік. Фестиваль прийняв делегації 112 країн світу. Головна його подія — маніфестація за мир і дружбу між народами, проти атомної зброї, за роззброєння і мирне співіснування.

■ У 1962 році столицею фестивалю стало місто Хельсінкі. На фестиваль приїхали представники 1500 організацій із 137 країн. Почесним гостем фестивалю був Ю. О. Гагарін.

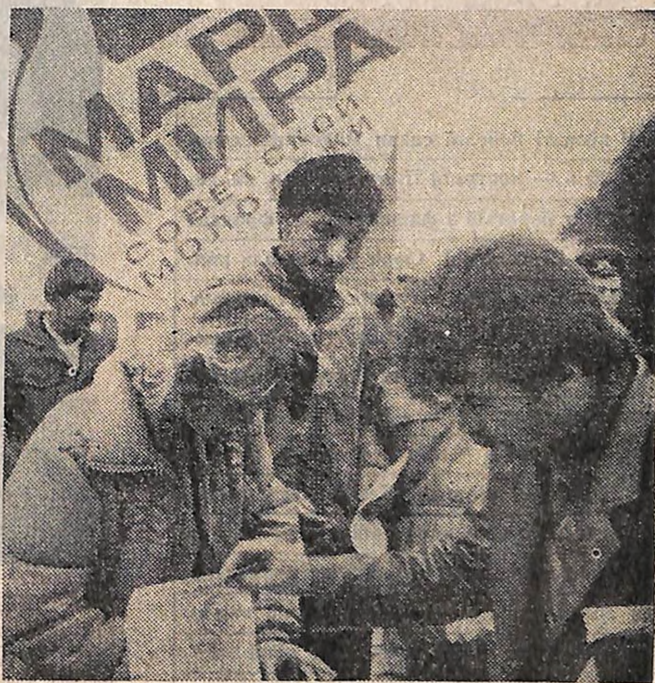
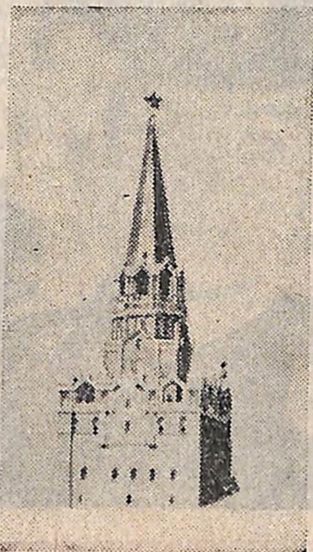
■ IX Всесвітній фестиваль 1968 року в Болгарії. Він зібрав 20 тисяч учасників із 138 країн. У ці дні працював фестивалний форум з міжнародної політики.

■ Влітку 1973 року у столиці НДР Берліні відбувся X Всесвітній фестиваль. На ньому зібралися 25 тисяч посланців молоді з 140 країн. Фестиваль став кульмінаційним пунктом Всесвітньої кампанії «Юність викриває імперіалізм».

■ Куба, перша соціалістична держава Латинської Америки, приймала у себе влітку 1978 року XI Всесвітній фестиваль, посланців 145 країн світу. Особливістю гаванського форуму стала виняткова широта політичного представництва його делегатів. Під час фестивалю працювало п'ять дискусійних центрів, міжнародний трибунал «Молодь звинувачує імперіалізм». Було проведено 30 мітингів солідарності, які привернули увагу делегатів широтою і актуальністю своєї тематики.

(«Аргументы и факты»).

ЧЕКАЄМО ТЕБЕ, ФЕСТИВАЛЬ!

(Закінчення. Поч. на 2-й стор.).

Два рази в минулому році і нинішньому році ми зараховували членом своєї бригади учасницю підпільної комсомольської організації «Спартак», що діяла на Кіровоградщині в роки Великої Вітчизняної війни Ніну Черевичну. А її заробітну плату (працюємо ми, до речі, за єдиним нарядом) у розмірі 143 та 158 карбованців перераховували у Фонд миру.

Найактивнішу участь взяли і у комсомольському суботнику, за який кошти перераховували у фонд фестивалю. Наш завод перерахував тоді 505 карбованців.

Сьогодні ми взяли зобов'язання виконати план двох кварталів наступного року до святкування 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Розмову веде Л. ЯРМОЛЕНКО.

«Твій внесок у фестиваль» — на це запитання члени комсомольсько-молодіжної бригади механічного обробітну шин переміщення з кіровоградського виробничого об'єднання «Дружбеш». (бригадир О. МЕЛИХОВ, групкомсорг В. ГАБДУЛІХАНОВ) коротко можуть відповісти так: 507 карбованців, перерахованих у фонд XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів із заохочувальних премій та зароблених на суботниках.

Фото В. ГРИБА.

У кімнаті бойової слави Новоукраїнської СШ № 6 — портрети її випускників, які загинули у боротьбі з фашизмом на фронтах Великої Вітчизняної. Сюди учні школи приходять під час уроків мужності. Тут приймають у піонери і в комсомол. Тут відбуваються зустрічі з ветеранами Спілки. В перший день навчального року учні теж обов'язково приходять сюди — віддати шану героям. Так було й цього року. Тільки нині у списку славних військових імен побільшало на одне — нещодавно у кімнаті бойової слави школи обладнано куточок, присвячений комсомольцеві Юрієві Чайковському, який загинув, виконуючи свій інтернаціональний обов'язок у Демократичній Республіці Афганістан.

ЩЕ ЗОВСІМ недавно він разом з друзями-однокурсниками приходив до цієї кімнати. Тут починалася для нього Батьківщина. Тут, слухаючи спогади ветеранів Великої Вітчизняної, він робив перші кроки до розуміння простих і вічних істин: що таке любов до рідної землі, вірність, обов'язок, відданість... Тут він починався як людина.

Ні, Юрій нічим особливим не вирізнявся серед однолітків. Був хорошим товаришем. Захоплювався спортом. Веселий, непосидючий. Завжди мав власну думку, яку щоразу гаряче відстоював... Так розповідають про нього вчителі, друзі.

Що ж, певно Юрій і справді був таким, як і більшість його однолітків. Мабуть, виявився на його місці котрийсь із його товаришів-комсомольців, він теж не відступив би перед небезпекою. Але випробування випало саме на долю Юрія Чайковського. І він з честю витримав останній у своєму житті екзаме́н. Ціною власного життя. Указом Президії Верховної Ради СРСР від 17 травня 1984 року Юрія Чайковського нагороджено орденом Червоної Зірки (посмертно).

Незадовго перед цим хлопець написав листа до вчителів і учнів рідної школи. Нині кожне слово цього послання комсомольця набирає особливого змісту. Ось про що йшлося у листі:

«Я горджуся тим, що мені випала велика честь брати участь в наданні інтернаціональної допомоги ДРА, що я став учасником боротьби, важкої й безкомпромісної, за мир, за незалежність трудового народу Афганістану. Я став свідком того, як діти 12—14 років, старяки-зі

зброєю в руках борються проти вайманців і басмачів...

Друзі, товариші!

Учіться, учіться, учіться, як заповідав нам великий Ленін. Використовуйте цю можливість сповна. Як боляче дивитися на темних, неосвічених людей, на дітей, у чийх очах не лише страх перед найманцями імперіалізму, а й темрява незнання...

...Ще не всі живуть так щасливо й повнокровно, як наш народ. А дуже хотілося б, щоб і інші пізнали мир, щастя, щоб скрізь діти вчилися у таких гарних школах, як ми.

Одному афганському солдатowi я показав фотографію своєї сестрички Наталки. Вона сфотографована під час урочистої шкільної лінійки, радісна, усміхнена — їй саме вручали похвальну грамоту. Афганець дуже здивувався й запитав: «Ти що, багач чи якийсь високий чин маєш?». Тоді я розповів йому, як живемо ми, радянські люди. Він заплакав. Його рідні загинули, сестричка померла від хвороби. І мені стало дуже боляче за нього, за таких, як він.

Ще раз велике спасибі Вам усім за те, що витратили стільки сил і терпіння на моє виховання. Ваші старання, настанови пішли мені на користь.

Юні мої земляки! Ростіть справжніми людьми, віддано любіть рідну Вітчизну, будьте завжди вірними справі Комуністичної партії і рідному народові. На їхню турботу відповідайте відмінним навчанням і зразковою поведінкою.

Успіхів вам у новому навчальному році».

Батьки, земляки по праву гордяться ним. Ім'я Юрія Чайковського навечно занесе у списки учнів школи №-6.

М. Новоукраїнка.

Д. СЕПЕЦЬКИЙ.

Свята відзначали разом

Група молодих переможців соціалістичного змагання, комсомольських активістів області відвідала Соціалістичну Республіку В'єтнам. Наші земляки познайомилися з сучасним життям і багатою історією міст, з екзотичною тропічною природою Південно-Східної Азії. Вони побували також в курортних центрах СРВ Халонга, Дананг, Бунгау.

Глибоко вразили кіровоградців виставка експонатів, що свідчать про злочини американського імперіалізму на в'єтнамській землі та знайомство з партизанським районом Куті в Хошіміні. Під час відвідин мавзолею Хо Ші Міна, Музею революції, підприємств, сільськогосподарських кооперативів молоді кіровоградці близько познайомилися і подружилися із в'єтнамцями. Разом з ними відзначили День Конституції, брали участь у яскравій маніфестації, присвяченій знаменній даті в житті в'єтнамського народу — Дню визволення від французького колоніального іґа.

Н. КРАМАРЕНКО.

Квіти від глядачів

Місяць тривали гастролі Кіровоградського обласного театру ляльок у Латвійській РСР, Рига, Лівонія, Елгава, Резекне, Даугавпілс — ось неповний перелік міст, де лялькарі показали юним глядачам «Кота у чоботях», за казкою Ш. Перро, інші вистави. Гастролі у братній республіці пройшли успішно. На 70-ти спектаклях побувало 22 тисячі глядачів.

Тепло приймали кіровоградців прибалтійці. На спектаклях було багато квітів від вдячних глядачів. Теплою і хвилюючою залишилась у пам'яті зустріч акторів театру з вихованцями Ризького інтернату для дітей-сиріт, де кіровоградці дали шефський спектакль.

Наш кор.

Я на своїй землі господар

Якось, виступаючи на сторінках «Правди», відомий радянський кінокритик Георгій Капралов повідав читачам зміст однієї цікавої розмови зі своїм французьким колегою. Той з доброю посмішкою розповідав, що під Парижем на диспуті комуністичної молоді про людину майбутнього він побачив на стіні фотопортрет героя радянського фільму. Це був бригадир будівельників Потапов з картини «Премія» (за однойменною п'єсою відомого драматурга О. Гельмана), як його зіграв Євген Леонов. Перед зборами молоді люди дивилися цей фільм, хтось приніс і повісив фотографію як «тезу» дискусії. На запитання Г. Капралова: чим привабив французьке юнацтво бригадир Потапов, французький кінокритик відповів так:

— Прекрасна людина! Подивіться, здавалося б, чим більше буде йому роботи, чим більше усяких там переробок, тим більше він заробить грошей. А він гнівається, обурюється, що йому доводиться спочатку робити, а потім переробляти одну й ту саму роботу (перше завдання було помилковим). Коли капіталіст дає робітникові завдання, а потім виникає необхідність переінакшити його, робітник не обурюється: адже це господар щось не догледів, тож нехай і розплачується. Робітникові ця робота — чужа, навіть ворожа. Про це ще Маркс писав. А для радянської людини, для кожного робітника що і для чого він робить небайдуже. Це — його труд. Ось він і хвилюється...

Кожного разу, коли заходить мова про будь-яку робітничу професію, про наші робітничі проблеми, мені хочеться виставити прочитану майже два роки тому у «Правді» розмову як свій аргумент у дискусії: «Хто він, сьогоднішній робітник?».

Ситуація, випадково підглянута мною (як, до речі, і кількома іншими пасажирами) в міжмиському автобусі, мало нагадувала диспут. Та й стороннього втручання не потребувала... Роздратована матуся відчитувала свого сина, чимось явно засмученого, а б сказав пригніченого:

— Скільки ми тобі з батьком говорили: вчися краще в школі, не лінуйся. А ось тепер маєш! Я знала, що твоє поступання до інституту закінчиться тим, що підеш до ПТУ... Ну, та нічого, «вквалуватимеш» все життя на заводі чи ще десь, не раз пожалкуєш, що в школі гаяв час даремно...

Певно, жінка мала підстави для цієї нотації синові. Але мене боляче вразило оте «вквалуватимеш» на заводі... Не вперше за своє життя доводиться чути щось подібне, у подібному ж зневажливому тоні. Ситуації були різними, та й люди, що так говорили, найчастіше належали до розряду категорії, визначеної не менш зневажливо, — обивателів. Та справа не в тому. Колись я пробував для себе з'ясувати це явище. А тепер ось хочу винести свої міркування на розсуд читачів молодіжної газети.

Як член бюро міськкому комсомолу, член обкому комсомолу часто зустрічаюся з працюючою молоддю, своїми ровесниками. І особисто переконався — є й у нашій робітничій сім'ї люди випадкові. Дивись — одного заробітки привели до станка, іншого — бажання скуштувати міського життя, третього — перспектива одержати квартиру. А ма-

теріально забезпечений робітничий клас нашого соціалістичного суспільства сьогодні добре, це кожен знає.

Уже друге покоління зростає в нашій країні без війни. Навряд, чи хто з наших ворогів на Заході наважиться всерйоз стверджувати зараз, що «лапотній» Росії і безграмотним мужикам ще довго треба вчитися самостійно господарювати, як це було на зорі Радянської влади. Жити стали добре, і хочемо жити ще краще, що цілком природньо... А дехто заспокоївся. Пригрівся в комфорті. Без нас, мовляв, розберуться, без нас справляться, без мене вийде... Є, на жаль, і серед нас, робітників, серед тих, кому самою історією начертана авангардна роль у суспільстві, такі, що стали забувати часом основне, найважливіше, що заслуги нинішнього покоління радянських людей і, звичайно ж, комсомольців та молоді перед Батьківщиною будуть оцінюватись насамперед по тому, наскільки правильно, швидко і уміло ми зуміємо

«ліквідувати з нашого життя все те, що суперечить ідеї соціальної справедливості», як зазначав у своїй промові на Всесоюзній нараді секретарів комсомольських організацій глава партії і держави товариш К. У. Черненко. Тобто, як швидко ми викоринимо з нашого життя ледарів, бюрократів, хабарників, хапуг і фарцовщиків, тим швидше ми станемо поколінням, спроможним протистояти будь-якому ворогові, поколінням, яке візьме собі у супутники ентузіазм, ініціативність, романтику, і виконає будь-яке найскладніше завдання. Якщо це буде потрібно моїй Батьківщині.

Ось таким у моєму понятті має бути переконання сучасного робітника. Такими вони є й у більшості ізшої багатомільйонної робітничої сім'ї.

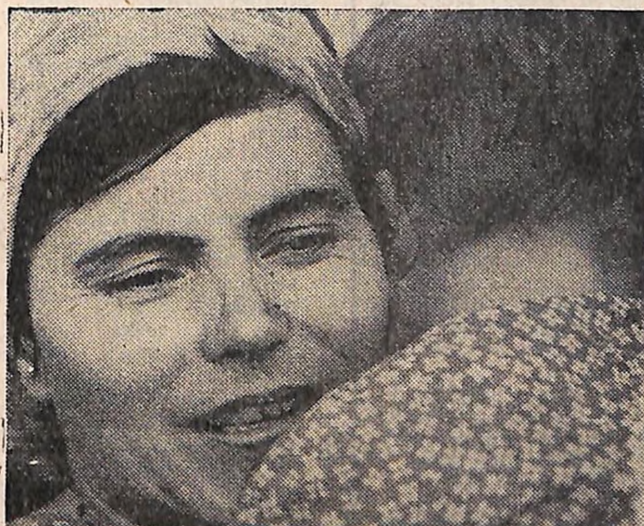
Я давно вже працюю на заводі. Тут став бригадиром, тут мене приймали в партію. Тут народжується моя трудова біографія. Як, до речі, і багатьох інших юнаків та дівчат. Дивлюсь я на хлопців зі свого комсомольсько-молодіжного, сліdkую за успіхами бригадирів з Кіровограда Олексія Попова (виробниче об'єднання по сіалках «Червона зірка»), Олександра Мелихова (виробниче об'єднання «Дружмаш»), нашого колеги, товариша по заводу лауреата премії Ленінського комсомолу Миколи Петрова (Світловодський завод чистих металів), і ще раз переконуюсь: правий був той французький юнак, що запропонував звичайного радянського робітника Потапова як прототип людини майбутнього. Саме такими — чесними, принциповими, вболівальними за справу й повинні бути люди завтрашнього дня. І першими серед них ті, хто носить горде ім'я робітник.

Неспокійно сьогодні на нашій планеті. Боротьба за мир, активна участь у зміцненні економіки і оборонної могутності країни — ось першочергові наші завдання. І кому ж, як не нам, молодим і енергійним, народженим у щасливій країні, вихованим партією, тим, хто успадкував невмирущу славу батьків і дідів, виконувати їх.

В. ГНИНЕНКО,

бригадир плавильників цеху № 8 заводу чистих металів.

м. Світловодськ.

«Будь добрим і чесним, синку!» — цього з дитинства навчав своїх дітей комуніст, депутат Компартіїської районної Ради народних депутатів, член райкому партії, доярка молочнотоварної ферми № 1 колгоспу імені Леніна Ніна БУЯЛО.

Фото В. ГРИБА.

З Євгеном Михайловичем Муравським ми сидимо за столиком на подвір'ї садноби його сестри і ведемо неспішну розмову про те, про се: як живеться, що подобається, а що ні. Мій співбесідник непогано розуміє українську мову, але з балаочно складніше, тому, щоб довго не підшукувати потрібного слова, вживає вперемішку з українськими польські й англійські слова, зрідка — російські. І по тому, як він веде розмову, відгадується, що такі бесіди тривають тут мало не щодня: аякже, кожному хочеться почути про життя в Канаді, узнати думку заокеанського гостя про власне життя-буття.

Народився Є. М. Муравський у селі Підгайцях на Тернопільщині. У п'ятнадцятирічному віці фашисти вивезли його разом з іншими хлопцями й дівчатами села до Німеччини. Працював у фермера. Зрідка (наскільки дозволяли умови воєнного часу) листувався з домом. Останнього листа відправив у березні 1944 року, але відповіді не діждався: думав, у хату влучив снаряд чи бомба. Під час війни все могло трапитись. «Отже, з рідних не лишилося нікого», — ця думка вирішила подальшу долю.

По війні здобув спеціальність шофера і працював на будівництві. Там-таки зустрів німкеню Розу Самме і одружився, ввійшов до Канади. Коли синові виповнився рік, дружина з малюком теж переїхала на американський континент. Євгенові Михайловичу тут також довелося працювати у фермера. Отримував 45 доларів на місяць. На той час то були великі гроші, але відкласти довгий час нічого не вдавалося, ос-

кільки треба було щось їсти, одягатися, платити за найману квартиру. Свій будинок сім'я змогла придбати лише в 1964 році. Раніше не наважувалися купувати, бо взимку (таке траплялося там з людьми досить часто) можна було залишитися без роботи, і тоді не було б засобів до існу-

вання. Радянського Союзу, однак зовсім інша справа — побачити це на власні очі. Обидва мої брати працюють у колгоспі водіями. І вони не хочуть мати власне поле, чи, скажімо, майстерню. Зайдеш до хати — стіл ломиться від напиків та наїлків. У селі будинки красиві,

я скористався з послуг вашої медицини: вставив десять зубів. Це мені обійшлося у 17 карбованців. А моя дочка у Канаді заплатила 35 доларів лише за те, що їй вирвали зуб. Мені довелося б позбутися за таку роботу більше тисячі доларів. Або такс. Мій зять працює на паперо-

„Як мій батько говорив..“

вання. Одного разу спробував. Віддав 500 доларів завдатку, але знову перемогли страх і невпевненість у завтрашньому дні. Пішов забирати гроші, та отримав лише половину, бо за законами Канади завдаток мають право не віддавати навіть у повному розмірі.

Зараз у Євгена Михайловича вже онуки ростуть. І от вдалося йому довідатись, що на Тернопільщині живуть його двоє братів, мати (не так давно) померла, а в Голліванівську на Кіровоградщині — сестра Галія. Довго вагався, але все-таки зв'язався і поїхав. Світ неблизький. Але ж хотілося побачити рідню.

— Добре пам'ятаю передвоєнні роки, — пригадує Євген Михайлович. — Наша сім'я мала 10 моргів землі. Сім'я велика. Врожаю не вистачало навіть до жнив. Але за землею люди трималися. Грунт був особливо родючий. У Канаді такої землі немає. Здається, взяв би цього масного чорнозему та й намазав на хліб...

Отаким залишився у моїй пам'яті рідний край. Коли я приїхав на землю батьків через три з половиною десятки років, то не впізнав її. Хоча доводилося чути про

добротні. Одягаються люди гарно.

Фермер, у котрого я працюю, радить викликати братів до Канади. Мовляв, там їм буде добре, а англійської мови він береться їх навчити. Коли розповідаю братам, яку роботу мені доводиться виконувати (навантажую, розвантажую і т. д.), вони сміються. Адже я маю спеціальність.

Євгена Михайловича часто запитують люди про заробітки і дивуються: невже 6—7 доларів за годину? Але якщо врахувати витрати, це не буде здаватися дуже багатим.

— Ось пачка цигарок, — показує гість «Орбіту», — у Канаді подібні втричі дорожчі. Щороку я плачу 800 доларів податку за землю, на якій стоїть мій будинок, 2500 — комунальні послуги, 3400 — страховий внесок, 48 доларів за номерний знак (хоча він залишається незмінним, а платити треба щороку). До того ж, зв'язке, доводиться заробляти собі на лікарняний. Якщо не платити щомісяця 240—250 доларів так званої оги, в лікарню не приймуть. Хоча й це ще не все. Трапляється, коли лікарі вимагають доплати у розмірі 10—15 процентів. Минулого приїзду

вий фабриці. Заробляє ніби непогано. Але я пам'ятаю, коли робітники двічі страйкували. Страйки інколи тяглися по півроку. Взимку було холодно, і людям доводилося розводити на вулицях вогнища у бочках, грітися. Можливо, вони і добилися підвищення платні, але я переконаний у тому, що багато з них втратили за цей час будинок: адже треба було за щось жити.

Коли приїжджаєш у Радянський Союз, то найперше кидається у вічі зайнятість жінок. Мені це особливо подобається, адже це дає їм змогу бути незалежними. Мій батько колись говорив, що людині найбільше пасує робочий одяг. Тепер, згадуючи ті слова, я переконуюся, що це правильно. Особливо, коли праця приносить людині задоволення. А у вас воно саме так.

Чоловік замовкає. Погляд спрямований кудись у далечинь. Можливо, він згадує ті 10 моргів батьківського поля, або ж мислить безкраїми просторами країни, де народився...

В. АФАНАСІЄНКО,
спецкор «Молодого комунара».

сміт Голованівськ.

ЖИТТЯ МОЛОДІ ЗА РУБЕЖЕМ

В НДР вийшла книга відомого вченого й публіциста Юргена Кучинського «Діалог з моїм правнуком». Це відповіді людини з життєвим досвідом на запитання представника самого юного покоління. Автор розповідає про шлях своєї країни до соціалізму; молодий

читач знайде у книзі цікаві моменти з історії, з біографій відомих людей тощо.

На верфі у румунському місті Дробета-Турну-Северін будуть судна на замовлення Радянського Союзу. Призначені вони для Каспійського пароплавства і мають назви, пов'язані з

революційною славою Закавказзя. Вирішено випустити кораблі, яким будуть присвоєні імена всіх 26 бакинських комісарів. Ізоляційні роботи на танкерах виконує жіночий колектив, який очолює молодий бригадир Марія Марару.

Молоді індійці, що ба-

жають вивчити російську мову, можуть вступити на курси при Інституті російських досліджень імені А. Б. Балигі (місто Бхопал, штат Мадх'я Прадеш). Вивчення російської мови з липня 1982 року включено в шкільну програму штату. Тут уже четвертий рік працюють викладачами радянські спеціалісти.

Вибори по-американськи

«Шановна редакціє!

Цього року в Сполучених Штатах Америки пройдуть вибори президента. Подія не зовсім рядова, бо багатьом не байдуже, хто буде господарем Білого дому і яку політику диктуватиме звідти. Хотілося б у черговому випуску ідейно-політичного клубу «Світгляд» прочитати про це,

А. ДЕМЧЕНКО,
робітник.

Знам'янський район.

6 листопада цього року в США відбудуться чергові президентські вибори. Однак хоч вибори і президентські, виборці будуть обирати не президента, а виборників для кандидатів у президенти. На машинах для голосування, встановлених на виборчих дільницях, будуть виставлені списки виборників для Р. Рейгана — Дж. Буша (кандидати на пост президента та віце-президента від республіканської партії, і списки виборників для У. Мондейла — Дж. Феррара (кандидати на відповідні пости від демократичної партії).

В цьому і полягає особливість виборів по-американськи. Посередницький характер їх веде до того, що нерідко президентом США обирається людина, яка одержала мало голосів виборців, зате більше голосів виборників. Особливістю є ще й те, що право висунення кандидатів у виборники фактично належить двом найбільшим буржуазним політичним партіям (буржуазній і демократичній), тому що двопартійна система не допускає іншого порядку виставлення списків виборників у штатах. Стаття 2 Конституції США вказує на те, що «кожен штат призначає в установленому його законодавчими зборами порядку виборників». За цим положенням конституції право визначати список виборників мають тільки ті, кому належить влада в штаті.

Вибори по-американськи характеризуються ще й тим, що нарівні з так званою свободою висунення кандидатів у президенти існує ціла система заборон, які обмежують можливість прогресивних сил брати участь у передвиборній боротьбі. Так, у 29 штатах закони і судові рішення забороняють Комуністичній партії США брати участь у виборах і висувати своїх кандидатів у президенти. В інших штатах вимагається реєстрація чле-

нів Комуністичної партії в поліцейських дільницях.

Щоб виставити свою кандидатуру в президенти, президент повинен зібрати на першому етапі не менше 18 тисяч підписів громадян штату і внести грошовий

Роки правління адміністрації Рейгана відзначені різним посиленням расистських настроїв у США. На знімку: мранобіс із «клан-беретів» в воєнізованому таборі в місті Фонтана (штат Каліфорнія). Фото Камера прес — ТАРС.

завдаток у сумі близько 3000 доларів (у кожному штаті різні суми).

В 1980 році кандидати від Комуністичної партії США Г. Холл і А. Девіс на пост президента і віце-президента збрали під петицією про їх висунення 20 тисяч підписів, але органи місцевої влади штату Кентуккі оголосили зібрані комуністами підписи фальшивими і відмовились їх реєструвати. В нинішній виборчій кампанії кандидати від Комуністичної партії віддали голоси своїх виборців на користь У. Мондейла.

Та головною особливістю виборів по-американськи є те, що вони перетворюються в змагання «грошових мішків». І з часом вартість виборів президента зростає. В 1980 році, скажімо, вони коштували понад мільярд доларів, а нині обійдуться американцям уже в півтора мільярда. Місце в палаті

представників по прейскуранту сьогоднішньої виборчої кампанії оцінюється в 150 тисяч доларів, в сенаті — 1,5 мільярда, а губернаторське крісло коштує 2,5 мільярда доларів. Тому зі ста членів сенату США тіль-

го способу життя, пронизаного шовіністичним угаром вищості. Передвиборна платформа республіканської партії — це ніби кодекс агресивних дій адміністрації Рейгана, лейтмотивом якої проголошується право США

Чого Рейган ще не встиг...

Оголошуючи про свій намір добиватися переобрання на пост президента США на повторний строк, Р. Рейган заявив: «Наша робота ще не закінчена». Журна-

займають поки що не кожний квадратний метр європейської території.

★ США не мають ще достатньої кількості ядерної зброї, щоб знищити світ у необхідне Білому дому число разів.

★ Деякі «ескадрони смерті» — терористичні банди із країн Центральної Америки — ще не завершили підготовку в ЦРУ.

★ Ще не вдалося обмежити сильний вплив Куби у багатьох країнах Латинської Америки.

★ Ще не весь державний бюджет іде на військові цілі.

★ Залишилося ще кілька абсолютних невідгасів — старих каліфорнійських приятелів Рейгана, котрі не одержали призначень на найвищі пости в уряді.

★ Багатьом усе ще доводиться платити деякі податки.

★ Усе ще збереглися деякі спеціальні програми для бідних і знедолених.

★ Все ще залишаються деякі крихти соціального забезпечення й медичного обслуговування для престарілих громадян США.

★ Американські жінки усе ще патякають про рівноправ'я і навіть намагаються його добиватися.

★ Не всі, але багато голландців в Америці усе ще мають можливість одержати їжку на супових кухнях.

★ Не посаджені в в'язниці всі ті, хто не хоче йти в армію.

★ Кислотні дощі, що проливаються через безконтрольне забруднення атмосфери, знищують ще не всі американські озера.

★ Багато жилих районів не стали ще токсичними через звалища сміття.

Чи не правда, досить «вагомими» аргументами «на користь переобрання» Р. Рейгана?

(Тижневик «Аргументи і факти»).

ліст Джоел Мак-Неллі вирішив розкрити на сторінках американської газети «Мілвокі Джорнел», що мається на увазі під «незакінченою роботою». Ось який, на його думку, перелік завдань, не розв'язаних нинішньою адміністрацією.

★ Це є лайки, не вистовлені на адресу росіян.

★ США все ще входять в ООН.

★ ООН усе ще знаходиться в США.

★ Є країни уряди яких не подобаються американським керівникам, але, які однак не піддавалися нападку США.

★ Космічний простір поки що вільний від зброї масового знищення.

★ Американські ракети

ки п'ятеро живуть на так звану заробітну плату (приблизно п'ять з половиною тисяч доларів на місяць), решта — мільйонери.

Виборча кампанія цього року характеризується ще й небувалою агресивністю войовничого націоналізму, вихваланням американсько-

безроздільно володіти світом. Прийом гри на національних почуттях народів історії вже відомі. Як відомі і наслідки подібних ігор без правил...

О. ПОПОВКІН,
лектор міжнародних
обласної організації
товариства «Знання».

КРАЇНА, А НЕ «ПИТАННЯ»!

Різноманітні мікрофони на обкладинці книги «Необъявленная война против Польши» (М., Политиздат, 1984) нагадують гадючі голови. Чому художник надав безневинним акустичним засобом такого зловісного вигляду, стає зрозуміло вже тоді, коли пробіжиш очима перелік глав: «Пропагандистська агресія проти Польщі», «Від «психологічної війни» до політичної диверсії», «Рейганівські азиутти радіо «Вільна Європа...», Безпардонні намагання імперіалістів усіма неможливими засобами підірвати існуючий у Польщі соціалістичний лад викриваються і розвиваються у публікаціях польської періодики (зокрема, газетах «Трибуна народу», «Жолнеж вольності»), з яких і складається дане видання.

Відкривається книга вступом Першого секретаря ЦК Польської об'єднаної

робітничої партії, Голови Ради Міністрів ПНР Войцеха Ярузельського, де дано принциповий аналіз обстановки в Польщі, вказано причини виникнення суперечностей у її внутрішньому житті і шляхи їх усунення. Детальніше про це йдеться у наступних розділах. Сказано, у статті «Роль Заходу у польській кризі» серед витоків драматичних моментів в історії країни виділяється надмірна економічна залежність ПНР від капіталістичних держав, які «платили і вимагали за це «товар» у ідеологічній області». Автори наступних статей докладно розповідають про політику економічних санкцій, яку проводила американська адміністрація з тим, щоб «покарати» Польщу за введення в країні військового положення. Наводяться й інші приклади грубого втручання Заходу у внут-

рішні справи суверенної ПНР.

...1979 р. посольство США у Варшаві звернулося до польських властей із проханням дати відомості про К. Ханффа, який на початку другої світової війни знищував євреїв у Польщі й Литві і через багато років по тому потрапив під суд. Можна було б вітати прагнення міністерства юстиції США зібрати докази проти злочинця. Насправді ж, пише у книзі М. Реняк, американців цікавило, що у Польщі знають про Ханффа, керівника антипольської організації у США, тобто, чого йому слід боятися...

Контрреволюція у Польщі одержувала від імперіалістичних кіл не тільки моральну підтримку — через нелегальні канали у країну надходили «презенти» ціною в тисячі злотих у вигляді друкарського обладнання.

У книзі наводяться також факти про підризу

діяльність американських дипломатів у Польщі, про малосимпатичні маніпуляції польських діячів «повзучої контрреволюції». Багато з них, скажімо, привласнювали гроші, передані західними «друзями» на потреби підпілля.

Є в книзі й виступи та інтерв'ю представників Міністерства внутрішніх справ ПНР, де роз'яснюється кривина уряду, спрямовані на нормалізацію обстановки у країні, підкреслюється важливість всебічної допомоги Польщі з боку СРСР та інших соціалістичних країн. Всі глави книги пройняті вірою авторів у те, що їх батьківщина справиться з існуючими труднощами, що інспірована Заходом «польське питання», як пише у книзі Я. Пастецька, «буде повільно вмирати природною смертю, тому, що це вже рослина без коріння, це вже штучне утворення, Польща є суверенною державою, ще слабкою і хворою — це правда, але державою, а не «питанням».

Н. ДАНИЛЕНКО.

Під девізом «Юність моя — комсомол» пройшов IV обласний огляд-конкурс вокально-інструментальних ансамблів навчальних закладів системи профтехосвіти, присвячений Дню народження Ленінського комсомолу.

18 вокально-інструментальних ансамблів взяли участь в конкурсі. Високу виконавську майстерність, патріотичне спрямування репертуару продемонстрував ВІД «Товариш» з Кіровоградського СПТУ № 4. Рішенням журі його визнано лауреатом обласного огляду-конкурсу. Друге місце розподілили між собою вокально-інструментальні колективи Гайворонського СПТУ № 35 і Голованівського СПТУ № 38, третє — Новгородківського СПТУ № 36, Ульяновського СПТУ № 11 та Олександрійського СПТУ № 36.

На знімку: виступає вокально-інструментальний ансамбль Новгородківського СПТУ № 36.

Фото Л. БОЛОТИНА.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.
На украинском языке.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,
м. Кіровоград
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.